

Ransagning i Gaderummet 3. marts 2007. kl. ca. 9.30 – 13.00

Beretning af cand. psych. Kalle Birck-Madsen
Daglig leder af Gaderummet/Regnbuen

Det er lørdag og jeg er hjemme. Kl. 9.30 bliver jeg ringet op fra Gaderummet af en bruger, der rystet fortæller at politiet har invaderet huset, og brugeren spørger mig, hvad det er, der sker. Jeg siger, at jeg ikke det ved. Jeg kan høre at brugeren taler til politiet og fortæller at han står med Gaderummets daglige leder i telefonen, og om politiet ikke vil snakke med ham, så de kan holde op med at smadre mere af huset. Så bliver telefonforbindelsen afbrudt. Jeg skynder mig ud af døren og cykler ind til Gaderummet. Jeg er der 15 minutter senere.

Udenfor huset på Rådmandsgade holder der 6-8 af politiets blå mandskabsvogne, og der sidder 5-6 af Gaderummets brugere/beboere på asfalten med hænderne i strips på ryggen. Jeg henvender mig til en betjent (jeg kan ikke skelne mellem menige betjente og leder/e, da alle er iført ens kampuniformer) og meddeler at jeg er stedets officielle leder og spørger hvad der foregår. Jeg får intet svar. Jeg vil gå ind i huset, men bliver forhindret i at komme ind og henvises til at stå i porten, hvor jeg har udsyn til stedets gård. Jeg spørger om jeg kan se en ransagningskendelse. Jeg får et meget kort for hovedet svar om at, det behøver man skam ikke have.

I Gaderummets gård kan jeg se, at der er stor aktivitet. Omkring 15 kampklædte betjente med hver sin plasticpose i hånden er ved at visitere og anholde omkring 10 af Gaderummets brugere/beboere. Samtidig bliver de filmet fra 3 forskellige vinkler af politiets fotograf. Af brugerne/beboerne er en stor del i nattøj og nogle har bare tær. Jeg hører en beboer spørge politiet, hvad de laver. Jeg hører, at der bliver svaret "Vi leder efter våben". Jeg lægger mærke til, at alle i gården er af anden etnisk oprindelse end dansk, på nær en 40-årig skizofren kvinde af dansk etnisk oprindelse. Hun står og krymper sig voldsomt under kropsvisitationen, som godt nok foretages af en kampklædt *kvindelig* betjent, men stadigvæk i fuld offentlighed overfor mindst 25 mænd plus undertegnede.

Blandt brugerne/beboerne i gården får jeg øje på en sort mand, hvis identifikationspapirer jeg har liggende på mit kontor. Dette gør jeg insisterende opmærksom på overfor en kampklædt betjent. Han ignorerer mig. Jeg bliver ved overfor den næste kampklædte betjent og den næste indtil nummer 4 eller 5 betjent endelig lytter til mig, og jeg får så lov til at gå op på mit kontor for at hente papirerne, og det er først i denne sammenhæng, at jeg tillades adgang til min arbejdsplads som jeg er leder af. Klokkeren er på dette tidspunkt lidt i 11.

Da jeg kommer op på gangen på 1. sal, hvor mit kontor er placeret, ser jeg at døren ikke er aflåst som den skal men står på klem. Da jeg skubber døren op ser jeg, at den er blevet sparket ind, og at en kampklædt betjent befinder sig inde mit kontor. Han virker overrasket og forlegen, han står med hænderne hen over papirer, der ligger på mit skrivebord. Jeg præsenterer mig og spørger, hvad han laver dér: det er et psykologkontor og terapilokale med følsomme papirer. Han svarer ikke, men maser sig forbi mig og forlader kontoret. Jeg finder identifikationspapirerne og går ud af mit kontor for at gå nedunder med dem. Jeg kan konstatere at dørkarmen ind til mit kontor er helt smadret, karmen er flækket og ophængene er vredet skæve. Jeg forsøger at rette den op så den kan lukke, men må opgive. Jeg går ned for enden af gangen hvor én af mine medarbejdere, cand. phil. Alina Djakowska, har kontor og hvor vores allermest følsomme depot indeholdende stålskabe med personsager er placeret. Døren ind til dette depot er også blevet sparket op af politiet og døren står på vid gab. Den har også fået alvorlige skader. På vej ned ad gangen ser jeg, at der befinder sig en kampklædt betjent inde i naboværelset til mit kontor, hvor en beboer har værelse. Han står og roder ved beboerens ting. Beboeren er ikke til stede. Han svarer mig ikke, da jeg tiltaler ham.

Min bekymring er nu stor, og jeg går derfor ikke den hurtigste vej nedenunder, men går igennem hele etagen med kontorer og terapilokaler. Jeg finder døren ind til endnu et depot, ikke så følsomt som det første, sparket op og med døren på vid gab. Også her er karmen skadet. Da jeg kommer forbi "karlekammeret" står døren åben og da jeg kigger ind ser jeg to kampklædte betjente, der kravler rundt oppe i beboernes senge (der er 2 køjesenge) og roder i sengetøj og andet. De ligner nogen, der er ved at stjæle høns. Da jeg kommer forbi en anden af mine medarbejdere, cand. psych. Fatima Lindegaard Petersens terapilokale, ser jeg at også denne dør er sparket op. Her er skaderne så voldsomme at døren står på skrå ind i rummet og er revet af på nær ved øverste hængsel. Gulvet er fyldt med træstykker fra karmen. Også i dette lokale befinder der sig personfølsomme papirer. Kontoret er mennesketomt, og jeg ved ikke hvad der er blevet rodet i.

Jeg går nedenunder og afleverer den sorte mands identitetspapirer til den anholdende betjent, der befinder sig i gården.

Fra gården kan jeg se ind i Gaderummet, og jeg lægger mærke til der næsten udelukkende opholder sig etnisk danske brugere/beboere.

Jeg vil gå op ovenpå igen for at prøve at lappe dørene, da det er helt uholdbart at de ikke kan lukkes. Dette bliver mig forbudt af en kampklædt betjent. Det er ikke muligt at føre en dialog med ham. Jeg går ned i kælderen, for at undersøge om der også er smadret noget dér. Jeg ser at indgangsdøren kælderen for bunden af den røde trappe sparket op. Karmen er ødelagt og døren er flækket, metalindfatningen ved låsen er væk. Længere inde i kælderen er endnu en dør sparket op, denne var lukket med en hængelås, som er flået af, hvorved karmen er blevet skadet og beslagene er ødelagt.

Jeg går igen op i stueetagen i Gaderummet. Jeg forsøger at berolige brugerne/beboerne, dog uden den store effekt. Jeg bliver tiltalt af en kampklædt betjent, der beordrer mig op på 1. sal, hvor politiet vil have at jeg skal låse op ind til det beboerværelse, hvor jeg tidligere så en betjent stå inde. Jeg efterkommer politiets ordre og går op på 1. sal igen. Der ser jeg to kampklædte betjente stå udenfor døren ind til værelset. Beboeren er ikke til stede. Jeg låser op, hvorefter betjentene går ind på værelset og lukker døren, så jeg ikke kan se hvad der foregår. (Efterfølgende har jeg konstateret at beboerens fjernsyn ikke længere virker – Gaderummet ejer fjernsynet).

Jeg går ned i stueetagen igen og går ud i gården. Her bliver jeg konfronteret af en kampklædt betjent, der står med et stykke papir i hånden, som han vil have mig til at skrive under på. Med en underliggende trussel – "at det går nemmere for os og de får alligevel tilladelsen bagefter" - opfordrer han mig til med min underskrift at acceptere at politiet har ransaget uden dommerkendelse og at en sådan ikke behøves skaffet indenfor de i loven fastsatte 24 timer. Det ligger ligesom i luften, at hvis jeg ikke skriver under bliver det værst for Gaderummet – der kan jo ødelægges meget mere. For at beskytte brugerne/beboerne og husets fattige inventar for mere smadring skriver jeg under.

På dette tidspunkt får jeg øje på 2 af mine medarbejdere, cand. psych. Fatima Lindegaard Petersen og cand. pæd. Psych. Pia Strøh, som også er kommet. Klokkeren er på dette tidspunkt omkring 12.00. Jeg går ud i porten, hvorfra jeg har udsyn over Rådmandsgade. Der sidder omkring 20-25 anholdte fra Gaderummet på asfalten med hænderne i strips på ryggen. Jeg ser at der ankommer en stor grøn bus som tilhører politiet. Jeg går indenfor og taler lidt med de brugere/beboere, der ikke er blevet anholdt. Alle er meget påvirkede af situationen, ikke mindst den 40-årige kvinde, som jeg har set blive kropsvisiteret. Jeg får fortalt at nogle beboere, da politiet begyndte at sparke døre op og smadre dem, forsøgte at stoppe det under henvisning til at de kunne låse dørene op for dem, men politiet havde afslået dette med, "vi har vores egne metoder".

Politiet forlader Gaderummet med de anholdte. Jeg afleverer en seddel til "Frandsen", som skulle være indsatsleder om de ting, der er smadret af politiet. Frandsen opfordrer mig efterfølgende til også at sende en beretning og erstatningsanmodning ind så hurtigt som muligt. Politiet kører bort.

Jeg forlader Gaderummet kort efter for at gå til begravelse med en bruger, hvis mor er død.

Min oplevelse af Politiets tilstedeværelse i Gaderummet lørdag den 3. marts 2007 af Pia Strøh, cand. medarbejder i Gaderummet.

Lørdag den 3. marts bliver jeg ringet op af min kollega Fatima ca. kl. 11.30, hun fortæller at vores praktikant er blevet forment adgang til Gaderummet, da hun kom for at arbejde. Hun fortæller endvidere, at foran Gaderummet ude på Gaden der sidder en lang række af folk i håndjern. Jeg fortæller min kollega Fatima (cand. psych.) at jeg vil skynde mig derover, da jeg er den der bor tættest på af os.

Jeg ankommer til Gaderummet, og møder praktikanten lidt derfra sammen med en bruger, der noget forskrækket ikke tør nærme sig Gaderummet. Da jeg ankommer, går jeg straks i gang med at spørge dem der sidder udenfor i håndjern/strips, hvad der er sket og hvorfor de er anholdt. Jeg får af vide af en af de talrige betjente der står udenfor på gaden at jeg skal flytte mig. Jeg fortæller at jeg er ansat i Gaderummet, samt at jeg er psykolog. Jeg fortsætter med at forhøre mig hos brugerne der sidder på jorden, om de er ok og hvad der er sket. En telefon ringer i lommen på en af brugerne, han spørger mig om jeg ikke vil tage den da det sandsynligvis er hans kone. En betjent fortæller mig at det må jeg ikke da jeg allerede har den i hånden. Jeg appellerer til betjenten om, at det er rart for denne fyr, at hans kone ved hvad der er sket for ham. Og samtidig vælger jeg at besvare opkaldet, dette accepteres dog nødtvungent af betjenten, jeg når dog lige at fortælle hans kone at han er anholdt, at jeg ikke ved hvorfor og hvem jeg er.

Jeg tager et vue ud over rækken af anholdte, der sidder ca. 20 personer. Jeg genkender de fleste, som brugere af huset gennem lang tid. Flere spørger mig fortvivlet hvad der skal ske med dem, da de intet forstår af situationen. Jeg prøver at berolige dem og siger at vi nok skal hjælpe og følge op på situationen hurtigst muligt. Jeg bliver herefter verftet væk af en betjent der siger at jeg forstyrrer deres arbejde, atter må jeg gentage at jeg er ansat på stedet og jeg er kommet for at varetage brugernes tarv. På samme tid opdager jeg at Fatima, min kollega er ankommet og vi taler om at vi må have fundet ud af hvem de har taget med, så vi kan danne os et overblik over hvem vi skal handle i forhold til. Dette accepteres ikke af den store flok af betjente, en ca. 15-25 stykker. Fatima fortæller dem at vi også gør vores arbejde, såvel som de passer deres. Vi får lov at blive stående, men bliver konstant mindet om at vi skal gå ind til siden, til trods for at vi står ved husmuren og danner os et overblik. Jeg vil gå ind i huset, men får af vide at det kan jeg ikke, så skal de have fat i stedets leder, jeg får af vide at de vil kontakte ham, da han er inde i huset, men jeg ringer selv til ham og han kommer ned i porten og får os ind.

Der kommer en betjent og spørger efter en psykolog, og jeg får af vide at der står en pige i gården der er helt ude af den, han spørger om det er noget jeg kan tage mig af, hvilket jeg bekræfter. Jeg kommer ind i gården, hvor jeg bla. ser en person stå op af husmuren, og får taget billede af sig selv med navn og personnummer i hånden på et interimistisk skilt. Pigen står i en krog med en betjent ved hendes side, hun virker lidt forpint da jeg spørger til om hun er ok, nikker hun bekræftende og meddeler mig at hendes problem er at politiet er så fordomsfuldt. Jeg genkender hende ikke, men får senere bekræftet af Kalle (Gaderummets daglige leder) at hun er kommet til huset i indeværende uge, at hun er veninde til en anden bruger. En betjent spørger om vi tør tage ansvaret for hende, jeg pointerer for betjenten at en del af vores arbejde er at tage os af psykisk sårbare unge mennesker, så vi selvfølgelig tager os af hende.

Jeg kommer ind i huset hvor jeg ser samtlige af de øvrige brugere og boere sidde i sofaer, stuvet sammen. Nogle lidt ængstelige, jeg får øje på en pige som af til kommer i huset, men som er en psykisk skrøbelig pige. Hun sidder noget chokeret, og lyser op da hun ser mig som er et kendt

ansigt. Hun fortæller at hun er fuldstændig chokeret, da noget sådan aldrig er overgået hende før og hun aldrig har lavet noget ulovligt. Sådan møder jeg flere af beboerne, der er lidt rystede og ikke helt har forstået hvad der er forgået.

Vi går en runde i huset, da vi har hørt af flere døre er sparket ind, hvilket også er tilfældet og vi ser på i hvilket omfang skaderne er sket.

Vi går op på kontoret for at undersøge nærmere omkring de personer politiet har taget med, finde ud af personnumre og om der er nogen der skal kontaktes. Jeg ringer til Sten Bech, forsvarsadvokat for at få råd og eventuelt afklaring af hvordan vi skal handle. Han spørger til hvorfor de udenlandske personer er anholdt, hvilket ingen kan give en forklaring på, andet end nogen taler om at de tages med på begrundet mistanke. Sten Bech tilføjer at hvis dette er tilfældet, er det første gang han oplever dette i praksis, men han mener ikke at han kan gøre noget ud over hvis personerne ikke løslades efter 24 timer. Han opfordrer os til at kontakte en journalist, hvilket vi senere gør og min kollega Fatima taler med denne journalist.

Jeg taler en sidste gang med et par stykker, som stadig er rystede over oplevelsen, jeg aftaler med nogle af dem at vi kan tale videre mandag når jeg møder på arbejde.

Pia Strøh, cand. psych. Medarbejder i Gaderummet.

Politirazzia oplevet af Fatima marts 2007

Jeg bliver ringet op af psykologpraktikanten Lina lørdag formiddag ca. kl. 10. Hun fortæller at politiet er i stort antal i Gaderummet, at de har anholdt folk og at hun er blevet nægtet adgang til Gaderummet.

Jeg tager en taxa med det samme og prøver at få fat i Kalle. Han tager ikke telefonen. Jeg ringer til Pia, som cykler til Gaderummet med det samme. Lige før jeg når frem, får jeg fat i Kalle på mobilen. Han fortæller, at politiet har været over hele huset, at han har reddet nøglen til mit arkivskab efter at politiet har smadret døren ind til mit kontor, men at jeg selv skal se det. Da jeg ankommer til Gaderummet bliver jeg stoppet af nogle betjente. Jeg fortæller dem at jeg arbejder i Gaderummet som psykolog og skal ind. De spørger efter legitimation, jeg viser mit kørekort. En betjent siger, at de skal se bevis for at jeg arbejder i Gaderummet, om der er en der kan bekræfte det. Jeg nævner Kalle og de beder mig ringe til ham. I samme øjeblik kommer Kalle ud, og han siger god for mig og jeg bliver lukket ind.

Udenfor Gaderummet sidder ca. 30 mennesker anholdt i tog med strips på ryggen. Der er 3-5 transitter og en større bus til de anholdte. Jeg kan se at det kun er folk med et andet statsborgerskab end dansk politiet har taget.

Da jeg kommer ind i Gaderummet sidder der en stor gruppe i det sorte ud mod gaden. Folk fortæller, at de er blevet hevet op deres senge, fået taget billeder og en del er blevet kropsvisiteret. Der er forholdsvis rolig stemning, men der er nogle stykker som er meget oprørte, dels pga. kropsvisiteringen, dels pga. man ikke forstår hvad der foregår eller fordi man har baggrund i et land, hvor man har negative og voldsomme erfaringer med politiet.

Jeg går udenfor sammen med Pia for at registrere, hvem politiet tager med. Vi står forenden af de anholdte og skriver, da nogle betjente kommer hen. En af betjentene siger at vi ikke skal gå i vejen for deres arbejde. Da jeg har svært ved at se problemet bliver det til en diskussion, hvor jeg siger, at jeg også er her på arbejde. Betjenten skubber til mig og virker som en meget vred mand i krig. Det falder til ro og Pia og mig får skrevet de personer ned vi umiddelbart kender.

Efter politiet kører er der en del snak, et par stykker er meget oprørte og vi forklarer folk så godt vi kan. Pia ringer til en advokat, der fortæller han ikke kan gøre noget, så længe folk ikke er blevet sigtet. Men han mener vi skal have kontakt til pressen.

Jeg går en tur rundt i Gaderummet og ser flere døre er sparket ind. Jeg får at vide af flere brugere, at de har forsøgt at fortælle politiet, at der kunne skaffes nøgler, men at de har fået besked på at det "blev gjort på deres måde" (politiets). Da jeg kommer ind på mit kontor er døren sparket i stykker og karmen helt smadret. Der er ikke mange ting på kontoret, men de få poser trøjer og tasker er blevet smidt på gulvet. Ingenting er ødelagt inde på kontoret.

Efter at sidde og have talt lidt med folk tager jeg af sted igen.